

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκούμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐγκαίεσα δέκα
κ' ἕλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δκτὼ φράγμα εἶναι ἰμόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δέκα φράγμα καί' ἐστὶ χέρι.

Ἰουλιου τρίτη,
στόλοι μὲς ἴσθμ' Ἰκρήτη.

Χόλια κ' ἑκατὸ κ' εἰκοσιεπτά,
ἴσατε ποτὲ χόλια σὺν κ' αὐτά;

**Τὸ ζευγαίρι τῶν Ξυλίνων
γιὰ τὸ χάλι τῶν Ἑλλήνων.**

Φ.—Καὶ πὼς τὴν βλέπεις, τόξου μου;
Π.—Καθὸς τὴν βλέπεις σὺ,
τὴν βλέπω μὲ ἑστακωσιὰ καὶ σάχλα περισσή.

Φ.— Ὅραματα μεγάλα,
βρὲ Περικλῆ κεφάλαι,
νοχθημερὸν φαντάζομαι γιὰ τούτη τὴν πατρίδα,
κ' ὄραματίζομαι ζυπνὸς μὲ μάτια σὺν γαρίδα.

Κ' ἔγωγ τὴν βλέπω νὰ γλεντᾷ
καὶ νὰ φωνάζῃ γὰρ μπουρντά
σὲ ποδοροστῆσαν κοντά.

Ποτὲ δὲν ἀνερεύθηκα σὺν τούτῃ τῇ φορᾷ.
Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τὰ βλέπεις;
Φ.— Φοβερά.
Π.—Τι δηλαδὴ;
Φ.— Τι νὰ σοῦ πῶ... μὲ μίαν φρίκην τρόμου
τὴν Ρωμηοσύνη, Περικλῆ, κιντῆζω σ' ὄνειρό μου.
Τὴν βλέπω μ' ἄρα καὶ μ' ἀνακαὶ καὶ μὲ κλεισμένα μάτια,
τὴν βλέπω νὰ χαπλώνεται: σὲ ραχτιγὸ Παλάτιον.

Κ' ἔγωγ τὴν βλέπω τὴν κλεινὴν
νὰ βλέπῃ τὴν Ζωφέτα,
καὶ νὰ διαβάξῃ τὴν Τανιν
καὶ τὴν Γενὴ Γαζέτα.

Τὴν βλέπω νὰ φροντίζῃ μὲ ζῆλο κ' ἐπιμέλειαν
μόνο γιὰ τὸ στομάχι,
καὶ μ' ἄρα νύκτα νάχῃ
τὸν νοῦ τῆς ἴσθμ' Ἀμείλια.

Βλέπω νὰ θεατρῶνται,
νὰ τρέχῃ σὲ θεάματα,
κ' ἔκει νὰ ναουρίζεται
μ' εὐτυχίων δράματα.

Τὴν κυτῶ τὴν κακοδιάρα
νὰ μὴ δίνῃ μίαν δόρα
γιὰ μεγάλας καὶ πολλὰς
κάθε τόσο προσβολὰς.

Μὲ σικρτήματα καὶ τρέλλαις
τὴν κυτῶ σίτῃς ταραντέλαις,
τὴν κυτῶ ἴσθμ' Ἀλυσιδίους
νὰ χιροκροτῇ Σιλφιδῆς.

Τὴν κυτῶ τὴν κακομοίρα
μὲ Σιλφιδῆς νὰ χοροῦν,
καὶ μὲ διακονίαν λίρα
μάρμαρα-ντόρα νὰ γυραῖ.

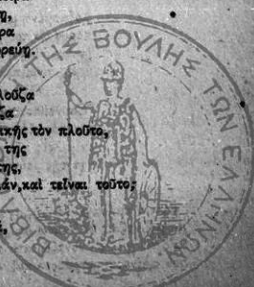
Τὴν κυτῶ τὴν τρανὴν
μὴ χαρὰ νὰ λησμονῇ
τὰ μεγάλα τῆς τὰ χόλια
σὲ Φαλήρων ἀποροζέλια.

Τὴν ἀκούω τὴν μουφλοῦσα
ν' ἀνυμνῇ μὲ καρυμοῦσα
τῆς μεγάλῃς ἀρετῆς τῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τὸν πλοῦτο,
καὶ τὴν ἀλκιμῇ ψυχῇ τῆς
νὰ θαυμάζῃ μοναχῇ τῆς,
καὶ νὰ λέγ' ἴσθμ' ἐχθροῦς τῆς χόλια μὲν, καὶ ταῖναι τοῦτο;

Τὴν κυτῶ τὴν δοξασμένην
μὲ κομψότητα καὶ χάρι
τὸν περὶ πατο νὰ θαγαίνῃ
τὸν ἀέρα τῆς νὰ πᾶρ.

Π.— Κ' ἔγωγ μ' ἄρα μοῦ, Φασουλῆ, τὴν βλέπω νύκτα μ' ἄρα
τῶν φωτῶν τὴν μητέρα.

Τοσοῦτος ἔρχεται, κ' ἄρα,
καὶ θὰ γίνῃ συμφορὰ.

Ἐὶ κ' ἂν ἔρχεται και τί,
κ' ὄ χορὸς καλά κρατεῖ.
Στένω σὲ κρασιῦ βαρέλα
και χορεύω ταρατέλα.

Ἐρχεται κ' ἕνας Βούλαρος κ' ἄλυπτα σὲ δέρνει
κ' ὄλαις τῆς Ἐκκλησίας σου και τὰ Σχολεῖα πέρνει.
Κ' ἕνας Ρωμιὸνος ἔρχεται, κυρὰ μου Κοραλία,
κ' αὐτὸς τῆς Ἐκκλησίας σου ζῆται και τὰ Σχολεῖα.

Ὅλοι ζητοῦνε μοιραζῶ
νὰ κάνουν τὸ δικό σου,
και σὲ χορταίνουν με ὄρισμ'.
χαρὰ σ' τὸ ροιζικό σου.

Ἐὶ κ' ἂν ἔρχονται και τί;
κ' ὄ χορὸς καλά κρατεῖ.
Νᾶχω μόνο τὸ καρδέλι
και γὰ τέτ ομα δὲν με μέλει.

Κ' ἂν οἱ Βούλαροι θαρδάρως κατασχίνουν τ'νομά μου
κ' ἂν μοῦ πάρουν ἄρον ἔλα τὰ πολύτιμά μου,
δὲν σκοπίζω και γὰ τούτους τὴν ψυχὴ μου και τὸν νοῦ μου,
Ἄρκουδ' ἄρδεις τοὺς ἔριξω και καθάρματα τοῦ Κρούμου,
κ' ἔτσι ζῶμαιναι μόνο,
κ' ἔτσι θαζῶ κάθε πόνω.

Κ' ἂν φρενιάσουν κ' οἱ Ρωμιόνοι και χημήζουνε κ' ἐκείνοι
νὰ μ' ἀρκάξουν σ' τὴ μετῆ.
θὰ τοὺς πῶ κ' αὐτοὺς Τραγῆδικας μ' ἔνα φτωῦ πολὺ μεγάλο,
κ' ἔτσι τάκτι μου θὰ βγάλω.

Τρις ἄλλοι σου κ' ὄτμαιναι..
μισοφέγγαρο στημένα
θλίπω τώρα, περιγλόστρα,
σὲ περιδοξά σου κάστρα.

Κ' ἂν τὰ ἐλέτης, ἔλαι και τί;
κ' ὄ χορὸς καλά κρατεῖ.

Κ' ἂν ἐστὶς προπατόρων θάρθαροι ποδοπατήσουν,
κ' ἂν ἡ πρόσαιας σημαίαις τοῦ Προφήτη κυματίσουν
σὲ ταμένη μου μεγάλη,
νὰ μὴ χάσω τὸ ψωμάκι,
κ' ἄς μὲ κάνουν και Τουρκάλα
κ' ὄθαλλοκὴ με γυαμάκι.

Ἐν ἀφόγω στάσει στάσου,
ρίξε τάγια σ' τοὺς σκύλους,
ἢ πολλὴ ζεταπισωξά σου
σκάζει και τοὺς ἀλλοφύλους,
μόνο σὺ γ' αὐτὴν δὲν θίνεις μὴ πεντάρα, πακαρθέλα,
και χορεύεις ταρατέλα.

Δοξαμένη μπακαρίνα,
κορυφαία τοῦ χοροῦ,
ἔντως ἀφογὴ τ' ὄρσ' ἔναι
ἔχεις γίναι πρὸ καιροῦ.

Ἐουσιθῶσαι εἰς ἔλα,
και σὲν ἀφογὴ μαρίλα
ἐν μ' αἰεὶς γὰ τῆς βροιαίς,
γὰ τῆς μούτζαις, τῆς φτωσιαίς.

Ἐτσι σ' ἔμαθανε νὰ ζῆ, ἀγαπητὴ μητέρα,
μὲ μούτζαις ἀπ' ὄπιός σου, μὲ μούτζαις ἀπὸ μπρός σου,
κ' ἔταν χωρίς μούτζοματα πέρσους τὴν ἡμέρα σου
σου φαίνεται παράξενω και κἀνεὶς τὸν σταυρὸ σου.

Κοιμήσου, μάννα κλασική,
κ' ἢ μοῖρα σου δουλοῦσι,
φιλοσοφία κυνική
μονάχα βασιλοῦσι.

Και μὲς σ' τὸν τόσο κυνισμό
μὲ κυνισμό παροξυσμὸ
σὺ γ' ἔχεις Διογενήδες πηθεῖν ἀπὸ πιδάρια
και ψάχουνε ἄλλους κυνικούς, ἀλλὰ χωρίς φανάρια.

Γνωρίζουν ἀπ' ἔδω κ' ἔκει
πῶς ἀφθονοῦν οἱ κυνικοί,
κ' ἔχεις πορὸς ἄλλο πορὸς πολὺ τοῦ κυνισμοῦ τὴ χάρι,
και δὲν χρειάζεται γ' αὐτὴν νὰ ἔγῃς μὲ τὸ φανάρι.

Φ. — Ἄλλ' ἔμοιας τὰ μαθεις κ' αὐτά,
πῶς τῆς Σταμπολλὴ ἢ Πόλη
μεγάλῃ νότα μελετᾷ
και πάλι νὰ μὰς στείλῃ,
και λένε πῶς θὰ μὰς ῥωτᾷ
μὲ τί δικαίωμα και πῶς αὐτὸς, ποῦ βασιλοῦσι,
τοὺς Κρήτας οὐμιολοῦσι;

Νέα νότα δυνατή,
μὲ κ' ἂν ἔρχεται και τί;
κ' ὄ χορὸς καλά κρατεῖ.

Νότες μία, νότας δύο, νότας τρεῖς και νότα μπένε,
ἔγινε μὴ μουσική
λίαν διπλωματική,
ποῦ κ' ἔμας διασκαδάζει, Περιεὶλῃ χαντακωμένη.

Ἄλλ' ἔμοιας μ' ἐνθουσιασμὸ
τὸν ἔξω τὸν Ἑλληνομῶ
κυττάζω τὸν μεγάλο
και θούρια τοῦ φέλλω.

Τονίζω νικητήρια
μακρὰν τῆς ἐλευθέριας,
βλέπω συλλαγητήρια
σ' τὴν Σμύρνην και σ' τὰς Σίερας.

Εἰς τοὺς ἐκτός ἐλπίζω
κ' ἔδωλωνος οὐλπίζω.

Μὴν προσβλέπετ' ἔδω πέρα
σ' τὴν ἐλευθέρῃ μητέρα.
Ἐκλογαίς θὰ κἀνῃ τώρα
τὸν θεοσμὸν ἢ Μανταφιόρα.

Φούριας ἐκλογῶν ξανά,
πατριώται, Ραμπαγάδες,
κ' ἢ μητέρα, ποῦ γενεῖς
τοὺς ἀληθινοὺς ραγιάδες,
δὲν μπορεῖ μ' αὐτὴ τὴν φούρια και τοὺς ἔξω νὰ αὐτοδράμῃ,
και μὲ θάρρος και μ' ἔλπιδα
τοὺς ἀφίνας σ' τὴν φρονιδα
καθεὸς Μουφιτ' κ' ἰμάμῃ.

Τρέφει και πίνει, βρὶ παιδιὰ, σ' τὰ πάντα Βιλαέτης
και δὲν τὴν μέλει τίσοσρα γὰ πίστι και γὰ τέτοια.
Αὐτὴ σ' ἀγά τῆς κἀθαίας καθὸς και πάντα φρόνημα
και τρέφει τὸ στομάχι,
γὰ τούτο σὲς μὲ πιστεύεις και μὲ πατριδὸς φρόνημα
φωνάζετε μονάχοι.

Νά τήν χαρτίε τούμπανο τέτοια χρυσή μαννούλα,
 όπου ξεκαρδαλόνεται γιά κάθε φατκούλα,
 νά τήν χαρτίε τούμπανο τέτοια ταραντελίστρα
 και πρώτη ξεμαυλίστρα.

Σύρτε πικρά παράπονα νά 'πήτε 'στό Ντιόάνι,
 προσφέρετε πρὸς τὸν Χακκή και τὰ δικά της σέβη,
 και 'πίστε του πῶς ἐκλογή δύο φορές θά κάνη...
 μονή δὲν φθάνει, βρε παιδιὰ, δικλή και περισσεύει.

Εἰπήτε του πῶς μοναχά τῆς κάλπης τὸ σφαιριδιον
 τῆς προσπορίζει πάντοτε τὴν δόξαν τὴν ἀτίον,
 κι' ἀπὸ τῆς κάλπικης κάλπιδος 'μπορεῖ νά 'γγοῦν και πάλι,
 ποῦ νά μὴ δίνουν κάλπικο γιά τὸ καλπῶζον χάλι.

'Εοῖς ὑπερ τῆς πίστεως ἐξεγερθήτε μόνοι,
 κι' αὐτὴ μὲ κάθε της φαγά
 'στὸν ἔνδοξον Κερῆμ' Ἀγά
 κλίει σεμνή τὸ γόνυ.

Σας τώρα μὲ τῆς πίστεως τὸν διαρραλέον μύστην
 ἀγωνισθήτε μόνοι σας, βαδίζατε γενναῖα,
 μὴ στρέφατε στὴν μάννα σας, αὐτὴ δὲν ἔχει πίστην,
 ῥήτορες τῆς τὴν ἀλλάξαν και παλινοῖ και νέοι.

Θυμώσατε, φωνάζετε,
 ζυγοὺς ἀποκινάετε.

Κι' ἂν φάσκελα σας δώσουνε Πισσοῦδες λυσοκαμένοι,
 κι' ἂν σας ἀε τέτοια φάσκελα δὲν εἶθε μαθημένοι,

δῶστε τα' στὴν γεννέταιραν ρητορικῶν αἰέλων,
 ποῦ λὴν πῶς ἔχει νόσημα
 νά καταρῶζῃ σουλλογαῖς παντοπιῶν φασκέλων
 οὐδὲν νάνα γραμματισήμα.

Μὴ προσλίπεται' ἐδῶ πέρα
 'στὴν ἐλευθερη μητέρα,
 κι' ἔλοι τρέξετε μὲ ζήτω
 'στὸν Ἰωακείμ τὸν τρίτο.

'Υπὸ τοῦτον σκιασθήτε
 και μ' αὐτὸν ἀγωνισθήτε,
 πρὶν χαμῆλιδος Ἀγάδες μὲ μπουλούκιε χαμαλίκας
 νά μολοῦσαν' και τεμνὴν και σεπτὰς προγῶνων θήμας.

Τέτοια φωνάζω, Περικλή, 'στους ἀδελφούς ἐκείνους,
 και μὲς 'στους τόσους θρήνοους,
 και μὲς 'στὴν θλίψη τὴν βαρεμὴ
 τοὺς λέω γιά παρηγόρη.

πῶς ὁ Κορμῆτης κατ' αὐτὰς ἐπῆγε 'στό Περὶο
 μὲ τὸν σκοπὸ φιλέλληνας λυσοῦδες νά γνωρίση,
 κι' ἐμάθαμε πῶς ὁ Πισσῶν κι' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
 εἰθαύμασαν τὴν ἀφογή τοῦ Κόντε ρεδιγκότα.

'Εμάθαμε πῶς 'στὸν Φαλλῆρο ἐκάθοσε καρῶ
 κι' ὁ Κόντες 'μίλησε μ' αὐτὸν τὰ Γαλλικά φασοῖ,
 κι' ὁ Γάλλος γιά τὴν ἀφογή τοῦλεγα: μὴλλ μεροῖ.

Και μέσα στην διάχυσιν αυτής της όμιλλας
 ό προύχων της Γαλλίας
 τούπε με οικ εδγενικό
 πώς γιά 'δική του χάρι
 κι' άλλο βασιέλο Γαλλικό
 'στην Κρήτη θ' αριδάρευ.

Καθείς της έλευθέρας γης πολιτής περιούσιος
 διασκοδάζει και γλεντζέ
 με ποδοφούστανα κοντά,
 και προαλείφομα κι' εγώ να γίνω πληρεξούσιος.

Τέτοια τρέχουν γεγονότα,
 και την καθεμία νύτα
 του Ριφάτ και του Βεζύρη
 την πατούμε 'στών άέρα,
 και την γράφομ' έκει πέρα,
 που δάν πλάνει τεμπέτσιρι.

'Αγώνες εις τό Ρίον νέων Έλευθερίων.

Π. — Έού, που σημαδεύς έπιτυχός της μυτιάς,
 εις τών Έλευθερίων την τελετήν έπηγες;
 Φ. — Έγώ, που σημαδεύω με τέχνη κάθε μυτία,
 εις τών Έλευθερίων την τελετήν έπηγα.

Κατενθουσιασμένος
 τό πλήθος άντικρίζω,
 κι' όρνω και μακαρίζω
 τών σκοπευτών τό γένος.

'Έλευθερίων τελετή, προσίον εκκλησίας,
 ό δέ Παναγιωτόπουλος ό της Αιγυπτιαίας,
 ό τών γραμμάτων Έμποργός, που ό πολλά τυρβάζει,
 ντιουός έμπρός μας στέκει
 με Μάνλιχερ τουφεκι,
 και τό Πανεπιστήμιο γιά στόχο του τό δάζει

Ποία νέα τελετή!
 άνω σάχμεν τās καρδιάς...
 τώρα Μάνλιχερ κρατεί
 κι' ό προύχων της Παιδείας.

Κόσμος 'πήγε να κρεπάση,
 κι' είχαν άγνια τόση
 ποζόν τό δόλι του θά πάρη,
 μά και ποζός θα την γλυτώση.

Μπάμ ηκούσθη 'στών άέρα,
 μά τό δόλις πήγαν πέρα,
 κι' έπανάχη τρομασμένο
 τό Κερμίν τό καημένο,
 όπου τάπλυτά του τώρα
 τάδγαλε και τούτο φόρα.

'Ενθουσιάντες φέλλομεν παιάνα νικητήριον
 'στών της Παιδείας κίριον,
 κι' όμιλλομε' στούς σκοπευτάς με τόνον άρεμάνιον,
 όδόνταν έρθασε γοργός
 κι' ό κύριος Πρωθυπουργός,
 κι' ένα τουφεκι τούδωσαν κι' έσκόπευσ... τό δάνειον.

'Ενθουσιάν έπικροτά,
 και τό τουφεκι χαιρετά
 του καθενός ίππότου.

'Στό σάλπισμα της τελετής
 καθένας Άργος σκοπευτής
 ήλθε με τό σκοπό του.

'Ένας με μάτι τραγικό
 'σημάδευε τό Κεντρικό,
 άλλος μιά θέσι, Περικλή, κι' άλλος με καραμπίνα
 λιμοκοντόρους' σκόπευε φέρος άπό την πείνα.

Τότ' έρρηγόρευσα κι' εγώ,
 που πάντοτε γλωσσολογώ.

Ο Φασουλής ό φαφατάς τάθε λαλει' στούς σκοπευτάς.

Φ. — Εις ύψη σήμερα με σάς περιπλανώμ' αϊθήρια,
 κι' άν και σ' άφύγους σάν κι' έμάς δέν πρέπουν Έλευθέρια,
 έν τούτες τόρα τό παιδί, τόν άνδρα, και τόν γέρο,
 ό τελετήν σκοποβολής
 τόν προσκαλεί κι' ό Φασουλής,
 και τόν Παναγιωτόπουλο τόν σκοπευτή συγχάειρω.

Κι' άν άλλοφύλων πλήθος
 θρασύ προτεινή στήθος,
 κι' 'Ανατολή και Δύσις με μάτια σάν γαριδά
 βάζουν εις τό σημάδι
 της δόξης τό ρημάδι,
 που τόχομε πατρίδα.

'Έν τούτες συμπόλιται,
 μαζί και κατά μόνος
 άκουραστοι τελετές
 σκοποβολής άγώνας.

Τό γένος θέλει μαχητάς
 κι' άτιμιών εκδικητάς,
 γιατί μ' αούτος τός ρήτορας και τός κλαμαράδες
 γινήκαμε και τών σκυλιών της Πόλις μασκαράδες.

Σε τούσους μπάτσους και θριοσιαις
 γυρεύει παλληκάρια
 γιά λεβεντιάς άρματοσιαις,
 κι' όχι γιά κλαμαράκια.

Και ό λαγκάδρα και βουνα τούρέκια να βροντούν,
 με την βροντή τών τουφεκιών να σούσουνε μαράκια,
 και γύρω κρινόδακτυλαις παρθένις να κεντούν
 γιά τούς προμάχους της φυλής την Νίκη την γαλάζια.

Αούτα τός ειπα τούφωρος κι' έντόνος, κοκκαλιάρη.
 Π. — Δέξου λαπόν κατάνοτερα γεμάτο κλαμαρά...

Και κερμάσις ποσιλλας,
 μάλλους λόγους άγγελιας.

Ό που Φαλήρου θλασος, αούτος του Κασταλλά νο,
 εις την Μποιμ έπέταξε και με τό παραπάνω,
 Μά τι σάς λέει, βρε παιδιά, κι' ό Γεζώργης Κατραμής;
 τούτου την περιποίηση κηρύττομα κι' έμεις.